de Diaconie-ven en de Brandven, alle eveneens bij Oisterwijk. Deze vennen zijn met haar schilderachtige oppervlakte-begroeiing, haar fijne rietomlijstingen en haar schoone decors van sparren- en andere bosschen waarlijk nobele plekken van natuureenzaamheid. Ieder, die ze bezocht heeft, zal er ongetwijfeld den indruk van een zeldzaam geëvenaarde ingetogen schoonheid van medenemen. Ook uit een oogpunt van vogelteelt zijn deze vennen van groote beteekenis. Na het Naardermeer zal er bezwaarlijk een vogelrijker terrein dan deze vennen in Nederland zijn aan te wijzen.

Een verblijdend teeken is, dat de zaak der natuurbescherming meer en meer belangstellende vrienden vinden gaat; ja, dat van overheidswege zelfs het streven der Vereeniging steeds gesteund werd. Zoo namen de provincie Noord-Brabant en de gemeenten 's Bosch, Tilburg en Oisterwijk deel in de rentelooze obligatieleening, door de Vereeniging uitgeschreven tot aankoop der genoemde vennen. Ook gaan gemeenten uit zichzelf reeds nu en dan iets doen om het natuurschoon in hun midden te behouden. Ook de landsregeeringen beginnen allengs de beteekenis van het behoud van natuurschoon in te zien; een bewijs hiervan is de internationale conferentie, in 1913 te Bern gehouden, aan welke conferentie maar eventjes door 17 staten deelgenomen werd. Het doel ervan was, de mogelijkheid van een internationale natuurbescherming te overwegen.

Zoo ziet men allengs het waarlijk sympathieke streven — om waar zulks maar eenigszins mogelijk is, het natuurschoon te behouden, — meer en meer belangstelling verwerven; meer en meer komen de menschen tot het besef, dat bij den tegenwoordigen bloei en uitbreiding van de industrie de schoone natuurplekken meer dan ooit bescherming van noode hebben; men gaat inzien, dat wat eenmaal verloren gaat, ook onherstelbaar verloren is; dat het schoone zomeroord, het liefelijk vacantieverblijf, de ontspannende rust- en wandelplaats in dezen tijd van gejaagd zakenleven juist meer dan ooit dienen gespaard te blijven, afgezien van de schoonheid-op-zichzelve nog van die plekken, en van hunne beteekenis op het gebied van planten- en dierenleven....



Het Naardermeer.

En wie ter wereld zou daar nu eigenlijk niet voor voelen? Spontaan? Of na eenig nadenken? Het zullen er maar een heel klein beetje zijn... Den velen, die met ons het streven der „Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten" sympathiek gezind zijn, roepen wij toe: Steunt haar, zooveel in uw vermogen is. Wordt lid tegen een jaarlijksche bijdrage van f 2.50, f 5.—, f 10.—, f 20.— of f 25.—. Het adres der vereeniging is Rokin 69, Amsterdam.

S.

DE KOMEDIANTE

door JOB STEYNEN

Het was op een van de Zaterdagavonden van ons vrindenclubje, dat Stevens op ontroerden toon ons van den plotselingen dood van een onzer bekenden, mevrouw Verhage, verhaalde.

„De komediante bedoel je," riep er een verwonderd.

„Ja, de komediante," herhaalde Stevens op een ernstigen, beteekenisvollen toon, en ging toen stil voor zich uit, langs zijn glas henen, in het vage zitten kijken.

„Nu, zoo'n verlies is dat niet...." malde een ander.

„Zoo'n voorbeeldig exemplaar van een menschenkind kon je haar waarachtig niet noemen," meende weer een ander.

En een derde zei: „Hu hu hu, jij was door haar ingepakt. Allang. Misschien is het voor jou wel een verlies...."

„Onze verhouding was gewoon vriendschappelijk," — zoo wees Stevens ons terecht, — „niets meer. Wij spraken samen veel over haar gestorven man....."

„Mooi, dan ben je aan het goeie adres geweest," smaalde er een.

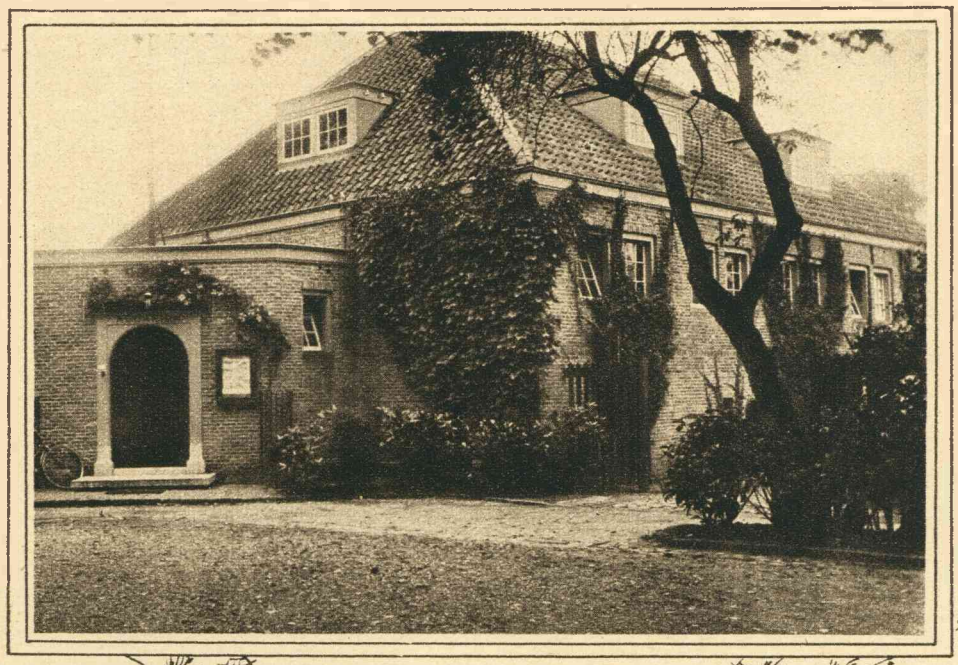
„'n Gestorven man, dien ze zijn heele leven met haar treiterige kunsten geërgerd heeft dat het eind ervan weg was," lachte een ander.

„Ach, zwijgen jelui alsjeblieft," zei Stevens wat korzelig, „zwijgen jelui. Je hebt hen niet zoo gekend als ik."

„Zou je soms willen zeggen, dat ze mekaar niet hun heele leven geplaagd hebben?" hield er een aan.

„Neen, dat wil ik niet zeggen," deed Stevens met een koppig hoofdschudden, „en toch...."

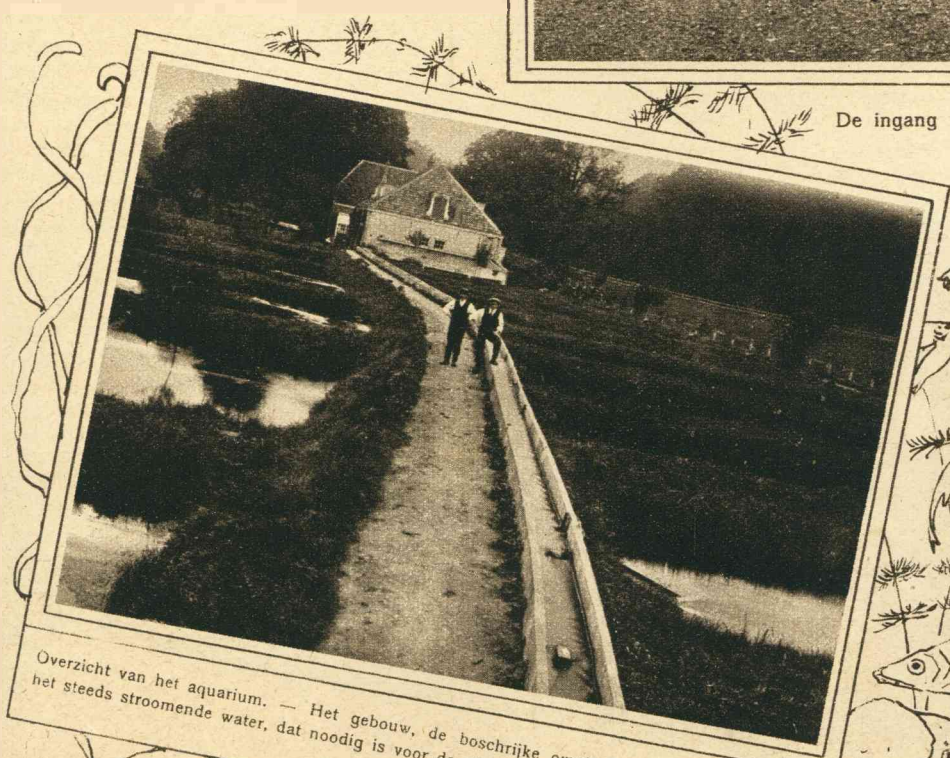
„Ze dankte den hemel, dat de kerel dood



De ingang van het Aquarium.

EEN BELANGRIJKE INSTELLING.

Wij brengen onzen lezers op deze pagina een drietal foto's van het aquarium en de vischvijvers der Nederlandsche Heide-Maatschappij te Arnhem. Voor het hoofdbureau dier maatschappij te Arnhem werd gevestigd — eerst was het te Utrecht — waren een reeks van tien kleine vischvijvers aangelegd tusschen den Zijpendaalschen Weg en het park Sonsbeek, terwijl in een daarnaast gebouwd huis een aquarium was ingericht. In 1915 kwamen er 5 tweemaal zoo groote vijvers bij. In de vischvijvers worden zalmen en forellen gekweekt; de laatsten worden aan de liefhebbers verkocht, de eersten kosteloos in den Rijn en andere groote rivieren uitgezet. — Hoewel in 't aquarium mooie goudvisschen zijn, levert dit toch voor hen, die Artis kennen, niets belangwekkends meer op. In Apeldoorn, Vaasen en Gulpen heeft de Heide-Maatschappij veel grootere kweek-vijvers voor visschen aangelegd, doch wat de inrichting betreft, behooren die te Arnhem tot de beste.



Overzicht van het aquarium. — Het gebouw, de boschrijke omgeving, de waterleiding met het steeds stroomende water, dat noodig is voor de vijvers, zijn op deze foto goed zichtbaar.



Kijkje op de watervoorziening van de kweekerij. De beek van Sonsbeek, die hier breed is, brengt stroomend water, dat door middel van spuiten in het aquarium wordt gebracht. Op de foto ziet men de bakken en de groote leiding voor de vijvers.